

ANNA WOLTZ

HAAIEN TANDEN

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2022

4,9 KILOMETER

Mijn fiets zoekt naar beneden. De wind suist dwars door me heen, maar ik knijp niet in mijn remmen. Ik kijk omhoog naar de vuurtoren. Een spierwitte, vierkante toren die zo uit een sprookje komt.

En dan voel ik een dreun.

Ik knal keihard tegen de jongen die voor me fietst. Zijn achterlicht spat uit elkaar, ik ga half over de kop, hij kan nog net blijven staan. Ik val en voel dat er tussen mijn elleboog en de straat opeens geen vel meer zit.

Ik klem mijn kiezen op elkaar, maar begin niet te huilen. Van alle meisjes die ik ken, huil ik het minst.

Even is het heel stil.

Hier beneden, in dit kommetje achter de dijk, waait het niet. Alle spullen uit mijn fietskratje liggen verspreid over het pad. Flessen water, regenjas, twaalf boterhammen met kaas, vier bananen.

‘Heb je pijn?’ vraagt de jongen.

Ik schud meteen mijn hoofd.

Hij hoeft echt geen medelijden te hebben. Mijn hele school vindt me al superziefelig. Al mijn ooms en tantes. De mensen uit de straat, mijn hele voetbalteam.

‘Ben je gek of zo!’ roep ik terwijl ik overeind kom. Het voelt fijn om te schreeuwen tegen iemand die ik niet ken. ‘Je kan toch niet zomaar gaan remmen?’

‘Dat kan ik dus wel,’ zegt de jongen rustig. ‘Dat zag je toch?’

Zijn donkere haren zijn net iets langer dan de haren van de jongens in mijn klas. Zijn bruine ogen kijken me recht aan.

Ik zie dat hij geen sorry gaat zeggen. Niet dat het me iets kan schelen. Grote mensen willen altijd dat je *sorry* zegt. En *dankjewel* en *hoe gaat het nu met je?* Maar als het er echt toe doet, dan staan ze met hun

mond vol tanden. Dan hebben ze geen klap aan veertig jaar beleefd zijn.

De jongen legt zijn fiets in het gras naast het pad en loopt een stuk terug. Daar pakt hij iets van de grond. Wat was er zo belangrijk dat hij een noodstop moest maken? Voordat ik kan zien wat het is, heeft hij het al in zijn zak gestopt.

Vlug kijk ik op mijn telefoon. Nog geen halfuur ben ik onderweg, pas een paar kilometer buiten Enkhuizen.

Als ik niet snel doorfiets, lukt het nooit.

Zonder op mijn elleboog te letten trek ik mijn fiets omhoog. Alle spullen moeten terug in het kratje: dikke trui, kerstverlichting, mueslirepen, bandenplak.

‘Mijn hele stuur staat scheef!’ zeg ik boos. ‘Ik krijg dit echt niet recht in mijn eentje...’

De jongen komt vrolijk voor mijn fiets staan en pakt mijn stuur vast. Hij draagt een korte broek terwijl het eigenlijk al herfst is. Op zijn T-shirt staat een lachende vis.

‘Pas op,’ roep ik als hij opeens een ruk geeft. ‘Doe nou even voorzichtig!’

Hij laat los en zucht. ‘Zijn er mensen die jou aardig vinden?’

‘Genoeg,’ zeg ik meteen. ‘Zijn er mensen die *jou* aardig vinden?’

Hij denkt na. ‘Te weinig,’ zegt hij dan. ‘Hé!’ Hij wijst naar rode druppels op de weg. ‘Je bent gewond!’

‘Echt niet.’

‘O nee? Waarom druipt er dan bloed uit je arm?’

‘Doe normaal,’ zeg ik. ‘Vampiers druipen van het bloed. Dit is niks. Een paar druppeltjes.’

Hij begint te lachen. ‘Oké, je bent stoer, ik snap het. Maar wil je echt een rood spoor achterlaten?’

Ik bijt op mijn lip.

Nu ik erop let, doet mijn arm best wel pijn. Zo irritant is dat. Als je denkt aan pijn, heb je meteen extra pijn.

Dat is dus precies waarom ik hier ben.

Hier, op een fietspad. En niet thuis.

‘Tadaa!’ De jongen haalt een doosje pleisters uit het tasje onder zijn zadel. ‘Kom eens met je arm...’

‘Serieus?’ vraag ik. ‘Je hebt pleisters in dat tasje?’

Zonder antwoord te geven trekt hij het papier van de allergrootste pleister. Ik draai mijn arm een stukje zodat ik mijn elleboog kan zien, en kijk dan meteen weer weg.

Vroeger dacht ik er nooit over na dat mensen kapot kunnen. Dat was beter.

‘Wat zit er nog meer in dat tasje?’ vraag ik. ‘Een vaasje met bloemen? Kaarsjes? Een schone onderbroek?’

‘Je bent gek.’ Hij zucht. ‘Nee, mijn moeder bemoeit zich echt overal mee. Deze zomer was ik trucjes aan het leren met mijn fiets, dus elke dag kwam ik met kapotte knieën thuis. Dan ging ik met een zak chips op de bank liggen en dan kwam overal bloed. Dus toen maakte ze een nieuwe regel: ik mocht het huis pas in als alle open wonden dichtgeplakt waren.’

Hij duwt de pleister op mijn elleboog. Best wel hard.

‘Ze snapt er echt niks van,’ zegt hij fel. ‘Als je de hele dag weg bent, mag je helemaal geen regels maken. Dus nu hebben we een nieuwe bank nodig. Of nou ja – zij heeft een nieuwe bank nodig. Ik ga niet meer terug.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Gewoon. Ik ga niet meer naar huis. Ik ga ergens anders wonen.’

‘Waar dan?’

‘Dat moet ik nog even bedenken.’

16,3 KILOMETER

Wat ik moet doen vandaag, dat kan niet met z'n tweeën. Misschien kan het niet eens alleen.

'Ik moet door,' zeg ik dus tegen de jongen.
'Succes met eh... je nieuwe huis en zo.'

Vannacht heb ik berekend hoe lang deze tocht gaat duren. Elke twee uur mag ik tien minuten stoppen. Niet langer. Anders haal ik het niet.

Ik stap op en begin weer te fietsen. Langzaam, want het pad gaat meteen steil omhoog de dijk op. Mijn elleboog doet pijn, maar dat kan me niet schelen. Naar de jongen kijk ik niet meer.

En dan ben ik boven.

Links zijn weilanden, rechts blinkt het IJssel-

meer. Daartussen ligt de hoge dijk met niks anders dan een smal fietspad. Hier hoef je niet na te denken: je kunt maar één kant op. Vooruit.

Nu mijn benen weer trappen en de wind door mijn haren raast, kan ik ademen. Anders is het net zoals thuis. Daar zitten papa en mama te wachten. Wat ze ook doen, hoe hard ze ook stofzuigen of koken of computeren, ze houden hun adem in en wachten.

Ik was de jongen met de lachende ogen alweer vergeten, maar opeens fietst hij naast me. Zijn haar vliegt alle kanten op, zijn T-shirt wappert.

‘Ben je op de vlucht voor *aliens*?’ roept hij buiten adem. ‘Je racet maar door en hoort me helemaal niet!’

Boven ons hoofd krijsen meeuwen, op de weg naast de dijk dendert een tractor voorbij. Ik ga echt niet langzamer fietsen voor die jongen.

‘Toen jij was weggesjeesd zag ik dit op de grond liggen.’ Hij houdt een tak omhoog. Aan het uiteinde bungelt een ding van roze plastic met ijzerdraadjes eraan. ‘Ben je toevallig je kunstgebit zonder tanden kwijt?’

Ik voel mijn wangen vuurrood worden. ‘Geef hier!’

Met een vies gezicht zwaait hij de tak een stukje mijn kant op. Het plastic ding met de ijzerdraadjes vliegt door de lucht, stuitert tegen mijn hoofd en landt precies in het kratje.

‘Gatver,’ zegt hij vrolijk. ‘Ga je gezellig naar je zombie-oma?’

‘Het is een nachtbeugel.’ Ik buig voorover en trek snel mijn regenjas over het ding. ‘Mijn andere beugel is er pas twee weken uit. Als ik deze niet elke nacht draag, gaat het meteen weer mis met mijn tanden.’

Eigenlijk slaat het nergens op, want ik ga helemaal niet slapen vannacht. Maar vanochtend, toen ik alles pakte, dacht ik: waarom ook niet. Ik neem dat rot ding gewoon mee. In het donker kan ik best een paar uur met een beugel fietsen.

En wat er daarna ook gebeurt – morgen, later... Dan heb ik in elk geval rechte tanden.

‘Hoe oud ben je wel niet?’ vraagt de jongen. ‘Als je al een beugel hebt gehad...’

‘Elf. Toevallig was ik vroeg met wisselen.’

Ik vertel maar niet dat mijn tanden zo scheef stonden dat de ortho zei dat ze mijn mond uit zouden lopen als ik niet meteen met een beugel begon.

‘Ik ben drieëndertig.’ De jongen kijkt trots.
‘In Finley-jaren dan, hè.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Finley-jaren,’ herhaalt hij. ‘Zoals hondenjaren, maar dan voor mij. Ik heet Finley.’

Onder mijn wielen glijdt het gladde asfalt voorbij. Rechts ruikt de wind naar gerookte vis, links naar gras dat in de zon ligt te drogen. Ik heb geen idee hoe oud die jongen echt is.

‘Hallo?’ Hij zwaait met de tak voor mijn hoofd en prikt bijna mijn oog uit. ‘Ik vertel je hoe ik heet. Normale mensen zeggen dan ook hun naam.’

Ik slik en kijk naar een bootje in de verte. De witte zeilen staan strak in de wind, het schip vliegt over de golven.

Alles van mijn leven, alles wat vroeger alleen maar leuk was, is nu ook scherp. Als ik niet voorzichtig ben, snijd ik me eraan.

‘Ik heet Atlanta.’

‘Atlanta? Echt? Zo heet niemand!’

‘Ik wel.’ Ik kijk nog steeds naar het bootje. ‘Mijn vader en moeder wilden van Europa naar Amerika zeilen. De hele Atlantische Oceaan over. Drie weken lang op zee, dat was het plan. Maar voordat

ze konden vertrekken, kregen ze mij. En toen was ik het plan.'

'En toen noemden ze hun baby Atlanta.' Finley klinkt opeens geërgerd. 'Schattig, hoor.'

Ik haal mijn schouders op. 'Zo ging het gewoon. Iedereen heeft wel zo'n verhaal.'

'Ik niet.'

'Hoezo niet? Je bent toch een keer geboren?'

'Soort van.'

'Nou, daar hebben je ouders toch wel een verhaal over?'

Hij geeft geen antwoord en ik kijk opzij. Zijn donkere haar waait in zijn ogen, maar hij veegt het niet weg. Hij heeft een frons in zijn voorhoofd en zijn gezicht is ernstig.

Ik snap het niet.

Hij zegt dat hij van huis is weggelopen, maar hij heeft niet eens een trui bij zich. Geen voorraad eten, geen tas, geen knuffel, geen slaapzak.

Wat gaat hij doen vannacht? En morgen? En de dag daarna?

'Ouders zijn gewoon zo dom!' zegt hij boos. Eindelijk veegt hij het haar uit zijn ogen. 'Die van jou ook, dat is duidelijk. Wie kiest er nou een baby als je een oceaan kunt krijgen?'

‘Je weet niks van mijn ouders.’

‘Ik weet alles van je ouders!’ Hij gaat harder fietsen. ‘Ik zie de hele tijd van die zeilfamilies. Al-
lemaal lachende vaders met lachende moeders op
glanzende boten zonder één enkel krasje. En hé,
kijk...’ Met een enorme zwaai laat hij de tak in het
IJsselmeer plonzen. ‘Daar heb je Atlanta met haar
scheve tanden... Echt mégaschattig, maar doe er
alsjeblieft zo snel mogelijk een beugel in!’

Ik klem mijn handen om mijn stuur.

Dat waren we. Dat waren we dus precies. Een
lachende vader met een lachende moeder en een
meisje dat dacht dat het altijd vakantie was.

Totdat het opeens geen vakantie meer was.

Finley gaat zo hard dat hij al een heel eind voor
me uit fietst. Ik wil naar hem schreeuwen, maar
ik weet niet wat.

En dan zie ik een afslag. Finley is er al voorbij,
ik nog niet. Beneden tussen de weilanden ligt een
dorpje waar ik helemaal niet moet zijn. En toch
neem ik het pad omlaag, de dijk af.

Ik wil weg van die jongen. Weg van alles wat
hij roept over ouders die hij helemaal niet kent.

Terwijl mijn fiets naar beneden suist, zie ik
hem voortrazen over de dijk. Diep over het stuur

gebogen, alsof hij achtervolgd wordt door wel vijftig zombie-oma's.

En dan is hij weg, en ben ik weer alleen.